

SEVGİLİ'YE

Sevgilim

Yüzümde bir gariplik var.Bacaklarım asla diğer çocuklar gibi değil.İnan çok gayret ediyorum onlar gibi olmaya.Nedeni neydi?Nedenleri bilmek çarelere yaklaştırır mı insanları? Her gün yeni bir şeyler oluyor,yeni gelişmeler.Onlardan biri çocukları koşturacak,onların sağlıklı bir yaşama doğmalarını sağlayacak bir gelişme olabilir mi?Ne olursa olsun,çocukların hayatı iyilik dolu bir masal olsun.

Büyük bir bunalıma girmiş olmalı annem.Beni yoksa bırakır mıydı?Bıraktığı ben miydim?Yoksa ağır aksak yanlarım mı?Farklı olmak için uğraşan insanlara bakıyorum da,hepimiz farklı değil miyiz?Annem farklılıkları sevmiyor muydu?Yoksa çok küçük evlendiği için miydi korkusu?Ben onun korkusu muydum?

Annem gittiğinde ben üç yaşındaydım.Hayatla ilgili öğrendiğim ilk şey buydu.Onun yerini babaannemin sevgisi ve annemin arada gönderdiği oyuncaklar aldı.Fakat oyuncaklar bile diğer çocuklardan farklı olduğumu öğretmeye başladı bana.Onlara istediğim gibi uzanamıyor istediğim gibi taşıyamıyordum.Çünkü ben kendimi taşıyamıyordum.Bacaklarımda bir tuhaflik olduğunu yeni yeni anlamaya başladığımda okula başlamıştım.Babam beni okula sırtında getirip götürüyordu.Babaannem arkamızda,sırtında benim çantamla bizi takip ediyordu.İlk yıl sınıfta kaldım,hiçbir şey anlamıyor ve dahası algım bir anda duruyordu.Annem beni taşıyamadığı için mi gitmişti.Yoksa diğer çocuklar gibi güzel olmadığım,ona hayatı boyunca sorun çıkaracağım için mi?Öylesine aklıma geliverirdi birden,ağlardım.Annemin kokusu yoktu hiçbir yerde.Gün gelecek onun gidişini de anlayacaktım elbette ama bir çocuk sadece özler.Anlamak için acı çekmek,büyümek ve artık hayatla didişmeyi bırakmak gerekir.

Yaşadığım en mutlu anları topladığımda sen tüm anların üzerinde yolumu aydınlatan bir yıldız gibi parlıyorsun.Anımsa,ilkokul sıralarımızı.Ben ders aralarında dışarı çıkamazdım.Babaannem okul bahçesinde okul bitimine kadar bekler,ihtiyacım olduğunda beni tuvalete götürürdü.Sen diğer çocuklarla oynamak yerine yanımda oturur ve benimle gülüşürdün.Sen ne kadar iyi ve güzeldin.Güzeldin evet.Hayatımda ne kadar az şeyin güzel olduğunu bilsen,bilsen belki sen de diğer tüm güzellikler gibi kaçardın benden.Ama kaçmadın.Öylece yanımdaydın.'Prenses'derdin bana.Bunu öyle bir çocuk kalbiyle söyledin ki,aslında kötü bir büyü'nün etkisinde olan ve birden iyileşiverecek bir prenses gibi duyumsardım kendimi.Ve dahası uzun bir süre de inandım sevgilim.Fakat tüm bunlar bir masal değildi.Biz masal değildik.Sen iyi kalpli bir masal perisiydin belki,bense gerçeği anlamaya başlayan mutsuz bir çocuk.

Benim iyi kalpli perim,sen beni eğlendirmek için sadece ikimizin bildiği bir 'sevgi sözleşmesi'yazmıştın.'Sadece gülümse,sadece gülümse ve seni sevdiğimi hiç unutma'tek maddesiydi o sözleşmenin.Ben hep gülümsedim.Asla yürüyemeyeceksin dediklerinde,diğer çocuklar gibi parkta koşamadığımda,annem beni görmeye gelmediğinde,sen bir daha eskisi gibi bana ilgi göstermediğinde.

Yıllar sonra yürümem için bir umut ışığı doğduğunda da ameliyata gülümseyerek gittim.Kas uzatma ameliyatı.Ameliyat başarılı geçmişti.Ama yine de tam olarak yürüyemeyecek ve asla dengede duramayacaktım.Benim gibi o kadar çok çocuk vardı ki.Benim tıptaki adım'serebral palsiydi'.Toplumsal dilindeki adımsa 'engelli'.Engel denen şey senin yanımda olmana engel olmadı o yıllarda.Ameliyattan sonra,okul koridorlarında yürüteçle yaptığım denemelerde sen karşımda durup beni cesaretlendirirdin.Sonra onu atmamı ve kendime güvenmemi sağlayan da senin sevgi dolu kalbindi.Nasıl da cesurdum,nasıl da sana sarılmak için gayret ederdim.

Yıllar geçti,uzun yıllar.Biz büyüdük.Sen eskisi gibi yanıma gelmez oldun.Ben düşmek ve dizlerimdeki yaralardan çok kalbimdeki boşlukla savaşırdım.Genç bir insan için düşmek daha acıydı.Herkesin önünde.Ve acıyarak bakan gözler.Acımak benim toplumumda

yüceltilen bir şeydir sevgilim.Oysa acıdığın insana yardım edemezsin.Acır ve geçersin.Onlar sana acır,senin kalbin acır dört bir köşesinden.Demirden bir el kalbini kazır ha kazır.Acımak nasıl da girdi aramıza.Sen artık o masala inanmayı bırakıp,gözlerine acımanın gölgesini takmıştın.

Düştüm kalktım,düştüm kalktım,düştüm kalktım.Çocukluğumun ve lise yıllarımın özeti bu.Acımadım kendime üzülme,hep gülümsedim ben.Düştüğümde seni düşündüm.Başka bir okul ve başka insanlar boyunca gülümseyen yüzün vardı karşımda.Ben hep o masalda yaşadım.O masal olmasaydı tutunacak ne kalırdı bilmem.Sen beni unuttun.Belki olması gereken buydu.Bu masalın devamında ben ve gülümseyen yüzün bir kitabın sayfalarının arasında unutulmuş iki çiçek gibi kaldık.Benden başka inanan olmadı masalımıza.Sen de inanmayı bıraktın büyüyünce.Suçlamıyorum seni.Anlayacak kadar acı çektim.

Bu gün liseden mezun oldum.Mezuniyet töreninde aradı seni gözlerim.Başardın diyen o küçük tatlı çocuk.Görmeni çok isterdim.Sahneye çıkarken düşmedim.Kalbim pır pır ve rengarenk.Annem geldi,babam oradaydı,babaannem ağlıyordu.Biliyorum en çok o haketti bu diplomayı.Bu diploma onundur en çok.Tüm bu zorluklar farklı olduğum için değildi aslında.Farklılıklara yer açamayan insanlar yüzündendi.

İkinci bir yaşam hakkım olsaydı koşmak koşmak koşmak ilk isteğim olurdu.Anlatırdım insanlara sızlanıp durmalarının ne kadar değersiz olduğunu.Koşmanın,yürümenin dahası aldıkları nefesin ne kadar değerli olduğunu.

Masallara inan.Sen benim masalımsın.Çaresiz kaldığımda açıp okuduğum.Unutma hayat farklılıklarla çoğalan bir masaldır.Prensese daima gülümseyerek düşecek kalkacak,düşecek kalkacak.

BİR KIRIK BEBEK

GÜLAY ATİK

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.